

to faser på hver fem år. I aftalen er kun bestemmelserne for den første femårsperiode nærmere fastlagt. Forløbet af den sidste femårsperiode skal nærmere tilrettelægges ved forhandlinger i et associeringsråd. Fællesskabet indrømmer Malta en toldreduktion på 70 pct. for industriprodukter. For fire tekstilprodukters vedkommende indrømmes toldsænkningen dog kun ved eksport inden for en bestemt mængde (toldkontingent). Hvad angår landbrugsmæssige produkter er der i første omgang ikke aftalt noget herom, da den maltesiske produktion heraf er relativt beskedent. Malta nedsetter toldsætnerne på importen fra EØF efter et nærmere i associeringsaftalen fastsat skema.

Associeringsordninger med Middelhavslande

Indtil Algeriet blev selvstændigt i 1962, var det en del af det franske statssamfund. Derfor er landet opført i EØF-traktaten, således at visse dele af traktaten oprindeligt var gældende for Algeriet. Siden selvstændigheden har forholdet mellem EØF og Algeriet været under overvejelse. Marokko og Tunesien har siden 1969 været associeret med EØF, hvilket foreløbig gælder for fem år. De to associeringsaftaler ligner hinanden meget og vedrører begge fortrinsvis vareudveksling. Der indrømmes Marokko og Tunesien toldfrihed for deres industrieksport til fællesmarkedet, medens der for eksport af landbrugsvarer og fisk af EØF er givet visse begrænsede indrømmelser. Til gengæld giver Tunesien de to femtedele af fællesmarkedets eksport adgang til nedsat told i forhold til, hvad der gælder for andre lande (toldpræference). Marokko har også sænket tolden for nogle af de varer, EØF er interesseret i at eksportere. Men disse toldsænkninger gælder dog også for andre lande.

Yaoundé-konventionen

I 1957, da EØF-traktaten blev undertegnet, havde fire af medlemsstaterne, nemlig Frankrig, Belgien, Holland og Italien, forfatningsmæssige bånd til en række oversøiske områder, der endnu ikke var blevet selvstændige. Disse områder, hvoraf hovedparten lå i Afrika, havde på forskellig måde fortrinnsstilling for deres samhandel med moderlandet. For at fællesmarkedets etablering ikke skulle gribe forstyrrende ind heri, enedes de seks lande om en associeringsordning til gunst for disse mindre udviklede områder. Rammerne for denne ordning blev angivet i EØF-traktatens 4. del, og de pågældende områder blev opregnet i et bilag til

traktaten. Det nærmere indhold af samarbejdet mellem Fællesskabet og de associerede områder blev fastlagt i en såkaldt gennemførelseskonvention, som gjaldt i fem år fra EØF-traktatens ikrafttræden i 1958 at regne. Da flere og flere af de pågældende afrikanske områder opnåede selvstændighed, blev det nødvendigt at tilvejebringe en associeringsordning på andet retsligt grundlag. Det skete ved en konvention mellem de selvstændige stater og EØF, som blev undertegnet i 1963 i Camerouns hovedstad, Yaoundé. Konventionen, den såkaldte Yaoundé-konvention trådte i kraft den 1. juli 1964 og indeholder en associeringsaftale mellem Fællesskabet og følgende 18 afrikanske stater:

Burundi, Cameroun, Congo (Brazzaville), Den centralafrikanske Republik, Elfenbenskysten, Dahomey, Gabon, Madagascar, Mali, Mauritien, Niger, Rwanda, Senegal, Somalia, Togo, Tschad, Øvre Volta og Zaire (tidligere Congo Kinshasa).

Ved konventionens udløb i 1969 undertegnedes en ny Yaoundé-konvention som gælder til og med den 31. januar 1975. Det påregnes, at denne konvention til sin tid vil blive genforhandlet med henblik på forlængelse for en ny 5-årig periode fra 1. februar 1975 under deltagelse af Danmark og de øvrige ny medlemsstater.

Den nugældende Yaoundé-konvention, der formentlig vil blive grundlaget for den kommende aftale, er opbygget i fem hoveddele, som kort omtales nedenfor.

Konventionens første del omhandler samhandelen mellem aftaleparterne, altså de 18 afrikanske og de 6 EF-lande. Samhandelen foregår efter princippet om et frihandelsområde. Varer fra de associerede lande kan indføres uden told og afgifter i fællesmarkedet. Dette gælder dog ikke landbrugsvarer, hvor der er særlige arrangementer, ifølge hvilke de associerede stater har en fortrinnsstilling i forhold til lande, der ikke har nogen tilknytning til fællesmarkedet. Også for handelen i den anden retning gælder det i princippet, at varer fra fællesmarkedets lande kan indføres til de associerede lande uden told eller mængdemæssige begrænsninger. Dog kan hvert af de 18 associerede lande pålægge told eller andre begrænsninger, hvis det er nødvendigt for landets udvikling og industrialisering eller af hensyn til at skaffe penge i statskassen. Det er sket i vidt omfang. De associerede afrikanske lande må gerne indbyrdes indgå aftaler om toldunioner, frihan-